

מאחורי התגלית ג'וליה מינגס
ג'ונסון מסתרת זמרת אופרה
שנתוני גופה נדיבים לסחות
כמו בשרונותיה המוסיקליים.

מאז שהוצגה לראשונה האופרה כרמן בפאריס, ב-3 במארס 1875, והוכתרה עליידי המבקרים פה אחד כ"עלילה צמאת-דם, בעלת טעם וולגארי ומסר בלתי-מוסרי כהחלט", קשה לספור את מיספר ההצגות ועורפי התהילה שלהם וזה ז'ורז' ביוה המיסכן רק אחרי מותו. האופרה הפכה תרגיל עוצמה וירטואוזית של גדולי הד מנצחים, ותפקידה של כרמן, הצועגיה ההפכפכה והניידת, היה למערן כפי המצוּסופראן הגדולות ביותר.

אלא שגדולות אצל זמרות-אופרה פירושו באמת גדולות. אילו רצה הבימאי פראנצ'סקו רווי כאחת הגדולות, היה נאלץ אולי לבחור בתרוה כרגנצה, המבוגרת מדי, או כטאטיאנה טרויאנוס הענקית. הוא בחר רווקא בג'וליה מינגס-ג'ונסון, כי רצה כרמן שתחשוף את רגליה כלי בושה,

ג'וליה מינגס-ג'ונסון בתפקיד כרמן וולגארי ובלתי-מוסרי

פול ניומן בתפקיד הארי רוזבי בנסון בתפקיד בנו האב האמיתי והבן הקולנועי

ניומן, בסופו של דבר, הוא מיקרי בלבד. אפילו המחבר המקורי של התסריט, רונאלד באק (החתום עליו יחד עם ניומן), מודה שהשינויים שנערכו בטיוטה הראשונית שלו הם קיצוניים. ניומן נטל את מה שהוא היה זקוק לו בתוך הסיפור, והתאים אותו לצרכיו.

נער בן 60. עד כמה מדובר בחוויה אישית אפשר היה להבחין בזמן הפרטה, שנערכה בעיר פורט-לאדרריל, פלורידה. ניומן ביקש מרעיי תו, ג'ואן וורווד, להופיע בתפקיד מישני, כרי שתהיה לידו. שני הרופאים שטיפלו בבו, סקוט, נכחו במקום לכל אורך הפרטה, וכאשר ניומן צילם את סצנת המוות של האב, שאותו הוא מגלם בעצמו — מעין כפרה אישית על מות הבן — פרצה אשתו ברמעות.

מעל לכל, השתדל ניומן בכל מאודו, לכל אורך הסרט, להוים את התרמית הזוהרת שלו. פניו מכוסים לעיתים קרובות ופייוקו, הוא אינו טורח להסתיר ראשית הקרחת כפדתו. אינו מקבש להפגין את יופיו. אם בכל זאת לא תהיה למעריצותיו סיבה להתלונן, הרי זה משום שניומן ניהן כאותו סוד-נעורים נצחי שמעניק לו גם היום, בגיל 60, מראה של נער.

אבל אם יבוא יום וארגיש שגופי ורוחי בוגרים כי, אני מקווה שיהיה לי האומץ לנהוג כמו המינגווי וללחוץ על הדק הרובה, הוא אמר לעיתונאי שביקר באתר-הצילומים, ולי דברי אותו עיתונאי, ניומן אפילו לא חיך כשאמר זאת.

סקוט ניומן במציאות הבן האמיתי שמת מעודף סמים

פול ניומן מנסה להחיות את בנו

סקוט ניומן, בנו של פול ניומן, מת בשנת 1978, במלון עלוב ברובע ברונקס המעופש, בניו-יורק, ממנת-יתר של סמים מעורבת בכדורי-ארגעה ובאלכוהול. מאז אותו יום מנסה אביו של סקוט, השחקן פול ניומן, להבין אותו ולחיות אתו.

סרטו החדש, הארי ובנו, שיוצג בקרוב בארץ, הוא מאמץ נואש בכיוון הזה. אומנם מערכת-היחסים בסרט הפוכה: מדובר כאב פעלתי ונמרץ, שנשאר יום אחד מובטל. משום המגבלות הפיסיות שהתגלו בו, ובבנו, החולם להיות סופר ומנסה בכל מאודו למצוא תן בעיני האב, אבל שורות רבות מתוך הסרט נשמעות כאילו היו לקוחות מתוך דיאלוג שמנהל השחקן, שבמיקרה זה הוא גם הבימאי וגם שותף לתסריט ולהפקה, עם בנו המנוח.

הסיפור מבוסס על ספר בשם מלך אבוד, וזה תריסר שנים מנסים להפכו לסרט, ללא הצלחה. אבל הדמיון בין הספר עצמו למה שעשה ממנו

והירה את התעלומות הפוליטיות החריגות באי-טליה ומצביע על המכניקה המסוכנת והעדינה של מאפיה-פוליטיקה-אלימות.

כרייך לפני עשר שנים עשה סרט בשם רגע

ג'וליה מינגס-ג'ונסון צועניה אמריקאית

הכהן החושני של הבימה, הכוריאוגרף מוריס כוז'אר.

אפילו בקאריירה הזוהרת של מינגס-ג'ונסון על בימת האופרה לא הוצע לה עדיין כרמן, וכנראה גם לא יוצע — שכן, גם אחרי שנה של אימונים מפרכים לצורך התפקיד, עדיין אי-אפשר היה להגדיל את עוצמת קולה. אבל כולם מסכימים שהנתונים האחרים שלה משלימים את מה שחסר בקולה. היא לא שרה כרמן, היא פשוט כרמן; יש בה חיות מפתה, מבט שאי-אפשר לסמוך עליו לרגע, אבל אי-אפשר גם לברוח ממנו. כל תנועה שלה מבטיחה הרס, מהפכה, קטטטרופה. כל כליטי בעיניה מבטיח בגידה מעבר לפינה, וכל תנועה ברגליה מעידה שהגברת יודעת לאהוב ולבעוט.

אם כי היום, במציאות, היא גברת נשואה בפעם שניה לאמריקאי בשם ג'רוויס ג'ונסון, ואם לשני ילדים, הרי חייהם לא היו כרייך סיפור של נערה מבית טוב. היא נולדה בארצות-הברית לאם ממוצא פורטוריקאי, עם סבא כלשהו מארלנד, "לאמא היו שני ילדים שיהיו דומים לבעלה, ושלושה — שאני הייתי אחת מהם — שהיו דומים לשכן. השכן היה יווני, וכך גם קראה לו אמא: היווני. כשהייתי בת עשר התחתן היווני עם אמי, אך סירב לאמץ אותי ואת אחי, בטענה שאנו ממילא הילדים שלו."

כרמן על הגג. לבימה היא עלתה בגיל 3 וחצי, בתפקיד קטן בלה בוחס. ומכאן המשיכה קודם כל בלמורים באקדמיה לילדים מוסי-קליים, ואחריכך בתי-ספר לגיטימיים למישחק ולמוסיקה. תפקידיה היו במחזות מוסיקליים, החל בדרום פאסיפיק וכלה בווסט סייד סטורי. ואפילו כנר על הגג. ומשם, בקפיצה נחשנית למאזם בטרפליי בכולקס-אופר בווינה, שם שרה עשר שנים ממיטב הרפרטואר למצו-סופרא, עד שובת לארצות-הברית ב-1979, והניצחון הגדול שלה ב-1980, כשהחליפה בהצלחה זמרת אופרה נפלאה אחרת, תרוה סטראטאס (לה טראוויטה) בגירסה הטלוויזיונית של המטרופוליטן לולו של אלבן ברג.

האמת, שהוא תעודון על מילחמות שוורים. **דומה לשכן.** הפעם כרמן של ביזה, כפי שנקרא הסרט כמקור (להברידל משם פרטי כרמן של גודאר או מאני אוהב אותך כרמן של סאורה) משלח לזירה מאטאדור ממין נקבה, שהיא כרמן, המסוכנת על אצבעה הקטנה את השור המיוחס דון ז'וזה, אלא שבמאבק חושני זה השור הוא שנוגח את כרמן למוות, אחרי שהושפל וגבריותו חוסלה.

ואם במישחקי האבה ומוות מדובר, הרי שרווי הודק לכרמן שתהיה בראש ובראשונה מעוררת תאבון ומגרה, ואכן, זו נולדה למענו — ג'וליה מינגס-ג'ונסון, שהובאה לחתימה על החוזה עם הבימאי הישר מהפקת סאלומה — הפאם פאטאל החושנית של ריכארד שטראוס, שבויימה בידי

כרמן מפילה את אהובה, דון ז'וזה, המוביל אותה לבלא גלגות חזה